

Van de straat

Je was de eerste bewoner, je bracht er je jeugd door en je kreeg er verkering. Het vriendje mocht de eerste keer overigens maar tot aan het straatnaambord komen.

Je speelde er buiten, zowel aan de voor- als aan de achterkant. 'Ze is achter', zei je moeder dan als de jongens je kwamen halen om te voetballen. Achter hadden wij een groot grasveld en er waren altijd wel jassen die als doelpaal konden dienen.

Maar 'bordje ballen' deden we in het zijstraatje. Het bord dat tegen de muur aangeschroefd zat was daarvoor goed geschikt. Ooit was mijn moeder mij kwijt. Totdat zij een grote strik zag boven een raam in het zijstraatje. Daar was ik!

Het balkon van nummer 26A was niet zo hoog, daar kon ik gemakkelijk afklimmen. De maandag was in die tijd nog wasdag, dus voor mij een goede gelegenheid om dit eens uit te proberen. Mijn moeder was druk in de weer om alle natte lakens door de wringer te halen, zodat mijn avontuur pas een paar uur later opviel. Gelukkig had buurvrouw Booster een telefoon. Ze was de enige op de trap. Zo'n grote zwarte aan de muur in de gang. En mijn oma aan de Spoorringel – het einddoel van mijn 'wijde wereldtocht' – had toch maar even gebeld om mijn moeder gerust te stellen. Het was wel een half uur lopen en de grutjesbrei, die ik daar te eten kreeg, smaakte mij opperbest. Niemand die het mijn oma ooit verbeterde, al die jaren niet. We praten over de periode rond 1960.

En nu, ruim 50 jaar later wordt je oude straat zomaar afgebroken.

Als je door de buurt loopt waan je je in de sloppenwijken in een ander werelddeel, ver van je bed, daar waar armoede de boventoon voert. Hier en daar staat de boel op instorten. De hekken eromheen verhullen niets. Een trieste aanblik, dat is het. De laatste jaren is de wijk erg verpauperd. De sloopplannen waren al bekend, dus werden de bewoners steeds makkelijker. Ze maakten er op z'n Hollands gezegd een zootje van! En daar waar troep is, komt alleen maar meer bij. Ik loop met mijn dochter door mijn oude straat. Heel bijzonder eigenlijk om te kunnen laten zien waar ik ben opgegroeid, een gelukkige jeugd heb gehad. Diep in mijn hart is het zo vertrouwd. We maken foto's omdat het belangrijk is dat er wat bewaard blijft. Deze woorden doen de rest, want de Primulastraat wordt vandaag historie.

Joke de Zwart